

1. szám.
Jan. 7-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

T É L K Ö Z E P É N .

1860.

Tél közepén de meleg van!
Högyne volna olyan meleg?
Mikor más nap süt az égen,
Nem a régi kopott, rozsdás,
Az a sápadt, életúnt nap;
Hanem új nap, mely most kezdi,
Tele tüzzel, verőfényvel,
Derék, felvilágosult nap,
Nyájás és leereszkedő.
Ellensége a sötétnek,
És a fagynak és mindennek,
A minek sötét s hideg kell.

Tél közepén de meleg van!
Hogy ne volna olyan meleg?
Mikor még a csillagok is
Mosolyognak! (Értem őket,
A kik itt az édes földön
Bájós nők szemében égnak.)
Oh e csillagok sugára
Sokkal szebben ég ez évben! —
Óvja Isten e dicső fényt,
Ezt a földi csillag-égest
Hogy ezt soha bánat könyje
— E gonosz víz — el ne oltsa.

Tél közepén de meleg van!
Hogy ne volna olyan meleg?
Mikor a jámbor emberek
Egész áldott világszerte
Úgy fűtenek egymás alá.
Hogy valyon mivel fűtenek?
Arról én már nem beszélek;
Mert az politika volna:
A politikáról pedig
Nekem szólanom nem illik;
Mert az nincs a programomban,
Azért annak hagyjunk békét.

Tél közepén de meleg van!
Hogy ne volna olyan meleg?
Mikor úgy szeretjük egymást
(No — nem egymás feleségét;
Hanem minden derék embert.
S arról megint nem tehetünk
Hogyha minden magyar ember
— Eo ipso — derék ember.)
S hát ennyi millió szívek
Egy közösen összeérzett
Szeretemben dobbanása
Hogy-ne adna meleget ki?

K—s M—n.

 Minden eddig megjelent kötetekből példányokkal még szolgálhatunk.

K R Ó N I K Á S A D O M Á K.

Teleki Mihály és udvari bolondja.

Teleki Mihály, I-ső Leopold császár alatt „Erdély generalisa“ többször tanitgatta udvari bolondját a régi jó idők e hirneves maximájára: „Te bolond, tanuld meg azt, hogy a ki németül és deákul tud, az bátran átmehet az egész világon.“ A bolond nem csak hogy megtanulta e maximát, hanem — mint a következés tanusítá — még alkalmazta is, és pedig elég sajtáságosan. Egykor ugyanis, midőn Gernyeszeghez közel a Maros partján ögyelgett, a tulsó partról egy sürgönythozó dragonyos átkiált hozzá, kérdvén tőle németül, hogy átmehet-e a gázlón?

— Tudsz-e deákul? — kérdi a bolond.

— Tudok! — felel a dragonyos, ki szerencsétlenségére tán épen olyasmivel dicsekedett, a mivel nem birt.

— No úgy hát bátran átjöhetsz! — volt a válasz.

A dragonyos már most minden aggály nélkül bement a Marosba, de azon a maxima daczára *át nem ment*, hanem lovával együtt ott vészett. A fuldokló kiáltozásaira egy a parton közel lévő malomból többen, kik a furcsa párbeszédet is hallák, siettek ugyan a vész-színhelyére, de midőn csónakjaikkal odaértek, a dragonyosnak már csak holt testét vehették ki a hullámokból.

De bezzeg a bolond is, érezvén, hogy rossz fát tett a tüzre, „ill a berek, nádak erek!“

Hiába keresteté őt ura; úgy elrejté magát, hogy sehol sem tudtak ráakadni. A gróf végre megunván a sok kerestetést, kihirdetté, hogy becsületszavára fogadja, miszerint a bolondnak nem lesz semmi büntetése, csak jöjjön vissza. E hirdetmény után a bolond csakhamar ura előtt termett, ki őt így veszi kérdőre:

— No te semmirekellő, már most valld meg, hogy hol voltál?

— Hát én biz ott voltam, a hol kee soha sem talált volna meg.

— No ugyan hol?

— A templomban, a kee székiben.

Aranka György, gróf Teleki Józsefnek a volt koronaörnek bizonyos költeményt küldé, melynek erkölcsi irányával a gróf sehoggy sem levén megelégedve, Arankának a következő egyszerü de szép versekben válaszolt:

„Megvallom barátom, az a természetem,
Hogy a rosszat azért, hogy szép, nem szeretem;
Valamit ártatlan fiam és leányom
Bátran nem olvashat, magam is elhánynom;
Hogyha olyan tisztán mint mely szépen írál:
Akkor nem Aranka hanem arany volnál.“ stb.

BORKÖVI KAPITÁNY.

Ki ezelőtt 34 évvel a 2-id számú huszárezredben szolgált, hivatalosan ismerte Borkövi kapitány urat, de ki szolgálati ügyben ismerkedett meg vele, nem is feledkezik meg róla soha.

Alacsony fiatal ember volt, nyulánk testalkattal, kitünő katona, hogy alig akadt párja az ezredben, de egy szerencsétlensége volt, ragyás arca, reá nézve annál nagyobb csapás, mivel túlságosb mértékével a tetszvágnak sujtá őt a természet, mintsem azt elfojtani, s magát sorsával kibékitni tudta volna.

Őt rettegő altisztjei, hogy legalább rajta titkos bosszút vehessenek a türt keménységért, mit is csak elkeseredett kedélye ferde kitöréseinek mondhatni a csinos arczczal biró egyének ellen,

egymásközt csak „ripa“ névvel illeték a kapitányt.

Jól tudta ő ezt, de mig szolgálati hibáért hozzá nem férhetett az egyénhez, kényszerült nyelni a lúdmérget: egyszer azonban mégis kitört a túláradt epe, mit is eredeti modoráért iktatok ide.

Ujpéczen szállásolt az ezred, egy falusi mezővároskában Temesvár mellett, mit csak azért említek, mert széles egyenes utczái szerte hiresek.

Jönek a város végén keresztben fekvő kaszárnya felől Ambrus és Mátéfi káplárok, pajkosan dülekedve a keskeny száraz nyomáson, kilökheti a másikat a sárba? egyszer csak lök egyet Mátéfi a pajtásán, sugva neki:

— Jön a ripa!

Erre persze — hogy annak rendje szerint ránczba vették mindketten magokat s szépen ballagtak egymás mögött, mint a vadludak, ám- bár Borkövi kapitány uram még majdnem a vá- ros közepén közelgett s ott is a tulsó soron.

Midőn azonban egymás irányába jöttek, ma- gához inti a kapitány a káplárokat, s keményen végig nézve őket, azzal bocsátja el :

— Holnap jelentsék magokat nálam rap- porton.

No hisz oda volt a jó nap, a mire a mi káp- lárjaink készültek; világos volt, hogy megsza- pulja őket lúg nélkül, mert B. kapitány nem szokta az embert rapportra rendelni, hogy ott egy korty papramorgóval kínálja meg.

De mit vétettek hát ők? a ruha rendben, vi- seletük illedelmes, a hívásra haladéktalanul meg- jelentek : mi a herköpáter bogara bánthatja a kapitányt?

Arra persze egyik sem gondolt, hogy a „ripá”t hallhatta volna 200 lépés távolról.

Nem is hallotta, hanem látta. Igen, látta a szájmozgáson.

Denique másnap megjelent a két káplár, a mint parancsolva volt.

Midőn minden egyéb végzendő el volt in- tézve, s a két parázson álló csinos fiatal ember egyedül volt a kapitánynyal, ez szokása ellenére egyszerre mosolygó arcot váltott, s megvere- getve az egyik káplár vállát, nedélyesen kérde tőle :

— Hát kedves jó Mátéfi uram, hogy van?

A káplár, kinek egy garabonczás tekintet a nélkül is inkább tetszett volna, mint a még ros- szabbat gyanítottó júdási mosoly, majd keresztet vetett magára e mennyei bevezetésre. Össze- szedve azonban lélekjelenlétét, s őrangyalának ajánlva lelkét, töredelmesen viszonzá :

— Köszönöm kérdését, kapitány uram, jól.

— Jól, jól, no azon örvendek — tagolá már görcsösödő mosolyával a kapitány — hát maga édes Ambrus uram?

— Köszönöm, hasonlóképen, kapitány uram, szintén jól! — felelé ájuldozva a kérdett.

— Szintén jól? no az szép, — folytató halkan a tiszt, — szintén jól! *de én nem ám!*

No már ekkor szédülés környékezé a két val- latottat, s keringett velük a szoba.

— Hát ripa! — hát *ripa!* — hát **ripa!?** — harsogá rájuk a kapitány, félelmetesen felebb és felebb fokozott hangon, hogy a harmadik ki-

áltásra önkénytelenül hátraléptek egyet a káplá- rok : — hát kend érdeme ez a tejes pofa? lán-

czon reszeljék le a gyalázatost . . . Halbrechts! marsch!

* * *

Egy másik utczasétája alkalmával lát egy nyurga rekrutát, a mint egyik házból ki, s a szomszédba be akar osonni.

— Megállj fiam! — kiálta reá — mondd meg, hogy hívnak téged?

— Kakas János, kapitány uram! — felelt salutálva az ujoncz.

— Régen vagy már az ezrednél fiam?

— Csak két hete, kapitány uram, követem alásson.

— Két hét alatt kell az emberre valaminek ragadni, — mormogá magának a kapitány : — tudod mit, fiam, mondd meg a káplárodnak, hogy hozzon téged holnap hozzám rapportra.

— Szolgálatjára, kapitány uram! — mond az ujoncz a távozó után, s szalad nagy örömben egyenest a káplárjához, nem titkolhatva még azon utógondolatot sem, hogy tán holnap ő is káplár lehet, ha valamiképp megtetszett a kapi- tány úrnak, a mint nem is lehet másként, mert miért állította volna meg?

— Nem jót érzek János öcsém, — mond fejcsóválva a káplár — Borkövi kapitány nem szokta hijában berendelni az embert.

— Jót is akarhat — mond a fiú, nem merve reményeit egész pörén kitalálni.

— No már mindenesetre azt tanácslom öcsém — mond bizodalmasan a káplár, — hogy villámhárítónak jó lesz egy-két kendővel kitömní itt amott magadat.

Megy másnap Kakas János a káplárral rapportra.

— Jelentem alássan kapitány uram! — hadaró a káplár — parancsolatja szerint elhoztam a Kakas Jánost rapportra.

— Hát azt a fűzfasion futyülő sárgacsizmás unokáját kendnek! — rivallt rá erre a már ingerült kapitány — hol látott kend kakast taraj nélkül?

A szegény rekruta képzeleti oldaláról is elfordult a káplárpálca a háta mögé.

— Tizenkettőt neki! két hét alatt megtanulhatta volna, tarajatlan nem menni az utcára.

Igaza volt. János a szomszédba épen sarkan-tyúja kiesett taraját igazíttatni ment volt.

* * *

Történt pedig, hogy szokatlanul felhevülve jött haza egy délután a kapitány, s türelmetlenül kiálta inasára :

— Jancsi! öltöztess fel! — e közben azon szekrényre mutatva, melyben a diszgyenruha rejlett.

Jancsi már megszokta, más öreg szolgák szokásával ellenkezőleg kapitányjától nem kérdeni soha a parancsolat okát, hanem vakon teljesíteni, bármi különös legyen is az : szép szorgalommal tehát kiszedegeti az egyes darabokat, s rendbe rakva az asztalon és székeken, hozzálát a kapitány átöltöztetéséhez, tünődve, hogy hátha valami különös vendég érkezett s ennek tiszteleg a kapitány ur?

Midőn a kardot is felköté s csak a csákó volt hátra, kiparancsolá Borkövi az inast, meghagyva neki, hogy egész ki az utcára menjen, de jaj, eszébe ne jusson a hallgatóság, mert ez lesz, az lesz!

De Jancsi sem azért volt Éva unokájának gyermeke, hogy ezt megállhatta volna, s csakis általa jött a világ e keserves nap tudomására.

Mikor ugyanis a kapitány egyedül találta magát s az előszoba ajtaját elzárta, a függönyöket leeresztette volna, feltette fényes csákóját, elébe állt a városkában tán csak egyedül az ő

birtokában levő álló-tükörnek s kezeit nyalka csipőjére támasztgatva, himbálá magát a fényes üveggel szemben.

— Borkövi kapitány uram! huszár-kapitány uram! — mond gúnyos éllel — szép szó! szép rang egy ifju embernek, . . . *de mi haszna, ha a pofa rút!*

Ezzel elkeseredetten hajítá csákóját a tükörbe, hogy a csörömpölésre Jancsi ijedten rugaszkodott az ajtónak.

Borkövi kapitány kinyitá az ajtót, s a hűledező inasnak higgadt hangon parancsolá :

— Jancsi! vetköztess le!

Ö—v—i.

Setétben.

- Te vagy?
- Én.
- Jóska?
- Jóska.
- Honnan jössz?
- Komáéktól, disznót öltek.
- Hány óra?
- Lesz tán már vagy tizenegy.

- Hát ez kicsoda itt melletted? Nem ismerem fel.
- Kicsoda?
- Ki ám?
- Hát a botom.

Ím nem kérdeztek elébb!

Istenben boldogult nagyatyám egyszer magával vitte valamelyik jó barátját, ki régen nem volt nála s kivel igen szeretett vadászni.

Már nem messze voltak a falutól, hol nagyatyám kastélya állt, midőn a zápor előkapta őket. Ehez járult még azon kellemetlenség is, hogy egy irgalmatlan me-

redék hegyen kelle fölmenniök, melyet Szurdéknak hívtak s melyen a fáradt lovak alig tudtak tovább hatolni.

Egyszerre a szekér megállt.

Midőn a lovak sem jóakaró szóra, sem ostorcsapásra nem mozdultak : a kocsis odaszól az inashoz, ki a lőcsőt toltá :

— Vágjék szi kée le egy husángot ées piringassa meg ezt a rudast, mert ím itt maradónk!

Az inas le is vágta a husángot, meg is piringatta a rudast lovat, de mind hijjában. Akkor kiszól nagyatyám a kocsiból :

— Eredj János a kastélyba s hozz magaddal segítséget.

János elment, a hogy meg volt parancsolva, de a mint a kastélyba ért, bevette magát a konyhába a tűzhely mellé s ott melengeté magát.

Az én jó nagyanyám épen belépe oda s megpillantja a barkót.

— Hát kend, hogy van, János?

— Éen, éen? Éen csak mevónéek, de szegény nagy jó uraimék, hogy vannak!

— Tán valami baj történt? — kérdé ijedten nagyanyám.

— Bion történt! Elakadtaók a Szurdékon s méé most is ott kinlódnak.

— Hát te semmirekellő, nem tudtál elébb szólni? — szól mérgesen nagyanyám.

— *Ím nem kérdeztek elébb* — felelt a barkó phlegmatice.

A. T.

Hogy viszi a Nyul saját bőrit a Sidónak.

Eredeti levél, melyen még a saját dialectus is meg van hagyva.

Mit most iram nem történ mindennap, de hogy az igaz, azért jót állak, tannu is tudak alitani, nem csak kettő, akár hormincz is;

December 15-kén levén Belényes Városába mint szakás szerönt heti Vásár tuttni illik Csöterteken : kilencz órakor midőn a nép legjobban a Városfeli todul, egy jámbor Nyul látja a Cseréből; felteszi magába, hogy néki is jól volna azt a Vásárt megnézni : lábálá veszi a gyalagút, is szalad a Városfeli, a St. Mártoni Sikátoran be, a sigátor végen betér a Nagy-utcán a piaczfeli, mert látja, hogy minden Ember arra menyen, de ott már a nép Csaportankint nyumul a piacra, látják a Nyulat, mindenki kiáltazik „nu lazzá! nu lazzá!“ (ne hadd) a nyúl; ki azanban észrevette, hogy nem a Cserén van, sutján, egy attan balagva Ökörsekér feli, és az Ökrökközzé, az egyik Ökör ado rugja az szekér ála, a Nyúl feláll szakatt módjába, hegyes füllel néz kerül: egy román Atyafi neki menyen a hazzu magyarofa-pálczával, hogy kiszurkálja onnén, akkor a nyúl ki-rohan egyenes egy krinolin alá, otténg a jaj! jaj! szótól vizaretten, az Emberektől egészen körülvéve nincs hová menni, besutjan a nyilt ajtón Weinberger Zsidó udvorrára, a kik közzelebb áltak, becsapták az ajto; persze az lett belőle, hogy többet ki nem vitte a bőrit a Cserébe; azonban oly sok Ember ezve gyült, hogy nem láthata azt mindenki mi történt, egy Uri Ember azt kérdezte : „was ist denn da los?“ egy német azt felelte : „*ein Haas hat sein Fell zum Juden getragen*“. — Belényes. J.

Az egyszeri civilizátor nagy kedélyesen így nyilatkozott :

— Milyen bolond a magyar! a német akár milyen ostoba, tud németül, de a magyar nem tud németül.

Mi a szurok?

Dissertatio.

Legujabban fölfedezett elem a *szurok*; vegyjele : Brr., aránysúlya meg nem határozható.

Története. Régóta létezik s mióta a tudományokat ki szokták kérdezni, azóta ismeretes.

Természetbeni előjövetele. Zárt teremben, hol bár számosan vannak, de a légyzugás is hallható, hol a le-sütött fejü közönség felett egy névsor és egy plajbász korlátlan hatalommal zsarnokoskodik. Színállapotban elő nem állitható, mert a rosz vérrel vegyileg van egyesülve. De még is biztosan és egyedül előállitható censura és rigorosum nevü kísérletek által.

Sajátságai. Égvényes ellenhatása van, a mennyiben a legzöldebb pofát is neki veresíti. Ha censurával izzítják, jegédesi vizét elbocsátja, mely is veritékcspekben gyülekezik össze.

Hasznai. Gőzfürdő helyett a gyógyászatban mint szintén pro appetitorio sikerrel használható.

Megjegyzendő, hogy a tárgyilagossá vagy concret szuroktól jól megkülönböztetendő ezen elvont, abstract vagy szellemi szurok, azon tulajdonánál fogva, hogy míg *amabba*, ha fölmelegítettik, a tárgyak bele ragadnak, addig *emez*, minél inkább hevítettik, annál kevésbé ragadja meg a tantárgyakat.

Productuma és eductuma igen gyakran II-dae Classis.

Jó mentség.

— Te gaz fiú! megint későn jössz az iskolába, hol csavarogtál?

— Hát kérem alássan tanító urat, nem csavarogtam én, csak mentem a piacra egy zsványt megnézni, a kit akasztani fognak, mert — mert — édes anyám azt mondta — mert anyám azt mondta : hogy nézzem meg, vajjon nem apám-e az?

Mennyire vitte Nagy-Körös szája a német nyelvet?

Azt a következő megtörtént historiából megtudhatni. Hanem először azt kell tudni, hogy Nagy-Körös szája egy kis fekete ember, szörnyü forgó szemekkel és hatalmas hanggal. Midőn ő excellentiája b. S. az országban körutat tett, megnézte a nagy-körösi városházat is. Itt Nagy-Körös érdemes szája mutogatott neki egyet s más, s midőn bevezette a levéltárba e szavakkal üdvözlé :

— Excellenz! Wir haben Rákocysche Bibel, türkische Blätter, ein Obergymnasium und Alles. A nemes báró mindenek fölött a *türkische Blätterekre* volt kíváncsi — s nagy meglepéssel szemlélte a *török ohleveleket*.

Mutatványok a jövőkor költészetéből.

Hölgyek lantja.

Irma keserve.

I.

A minap a váczy-utcán
Mikor mamával sétáltam,
Egy pompás kirakat előtt
Hosszan merengve megálltam.

Szebbnél szebb ruhának valók,
S a leggyönyörűbb fejékek,
Szalagok s brüsseli csipkék
Elbűvöltek, megigéztek.

De nem szóltam a mamának,
Hisz minek is szóltam volna!
Pedig egy szép piros szalag
Szívem majd megszakasztotta!

De Gyulának van zsebpénze
Több mint sok más tanulónak,
Őt kérem meg, hogy ha szeret,
Vegye meg azt Anikónak!

II.

Isten a megmondhatója,
Mennyi baj ér már is engem,
Pedig a mint mások mondják
Még tán föl se cseperedtem!

Elpanaszlom szívem bűját
Hadd tudják meg a nagy egek,
Mért gyötörnek mért bánthanak,
Mi az a miért szenvedek!

Az én Gyulám egy pár csókért
A szalagot — mire kértem —
Meggvette, de hogy a mama
Megharagszik, nem is véltem.

Visszaküldé nagy haraggal
S engem bezárt a szobába,
Meg nem lágyította szívét,
Szemeimnek könyhullása.

Tengerbúmban, keservemben
Csak az egy vigaszom maradt:
Hogy Gyulám az iskolába
Itt jár el ablakom alatt.

Fellegi Irma.

Férfiak lantja.

Alacsony ház az én kis lakásom,
A tied magas palota,
Vigy föl engem, vigy fel ó magadhoz
Máskép úgy sem juthatok oda.

De miért ne egyesülhetnénk mi,
Mért ne adnád nekem kezedet?
Pénzed is van, jól tudom, hogy véled
Kapni fogok néhány ezeret.

Én tudom, hogy boldogok lennénk mi
Együtt élve nálad, odafenn,
Ott magasban jobb a levegő is,
Mint énnálam itten, ide lenn!

Jöjj leányka, szökjünk el ma este,
De elhord majd minden ékszered,
Mert az ékszer lelkem nem bolondság,
Hogyha pénz kell, pénzzé teheted. *Romeo.*

Közli: Jeremiás.

Orvosi átestátum.

(Szórul szóra.)

N. N. halottat megvizsgálván, őt az eltemetésre
hasznosnak és alkalmasnak találtam. *X. seborvos.*

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Az egyszeri pap így imádkozott bizonyos kor-
mányférfiakért:

„Adj nekik, óh uram, bölcseséget; — mert *szük-
ségük vagon rá.*

= A muzeumi diszszékeken azért nem akarják a
megyék czimereit himzetekkel állítani ki, mert fából ki-
faragva sokkal tartósabbak lesznek. Ezt tudva, Gizela
királyné, bánhatja nagyon, hogy selyemből készítette
szent István köpönyegét; *faköpönyeg* tartósabb lett
volna.

= Egy szabó árjegyzékéből, ki „régii“ divatu téli
kabátból budát készített. „Egy német renden levő ka-
bátot Buda hitére *áttéríttem*: 6 forint.

= A hangászegyleti zenedére (úgy nevezi magát)
sajátságos meglepetés vár: a holnapután megnyitandó
szavai tanszék előadási óráira a nemzeti színház drá-
mai tagjai szándékoznak magukat — *tanulókul* beiratni.

= Köszönöm én az olyan békehírnököt a kinek a
neve francziául is, németül is *háborúval* kezdődik:
(Laguerroniére) „La Guerre“ — „Lager“.

= Az augsburger Allgemeine azt indítványozza, hogy miután a Duna Magyarországnak az életere; legelőbb is el kell azt rekeszteni, a mint be akar jönni a határon az országba, akkor aztán vagy vége az egész országnak, vagy kénytelen lesz könyörgésre fordítani a dolgot, hogy adják ide azt a vizet! inkább megint praenumerálunk.

= — Hol tanultál lopni te semmirevaló?

— Mindent itt tanultam, májszter uramnál.

= — Hát ezt az újságot mért járhatja urambátyám?

— Tudja : — olyan jó puha papirosa van — szalonnát beletakarni.

= X. színész nagyon jól játsza a parasztszerepeket : hanem egyebet aztán nem tud. Phaedrus mond egy mesét egy histrioról, a ki remekül tudta utánozni a malacz-rikoltozást. Egyszer egy mezei ember előállt, hogy ő még jobban tudja azt utánozni; meg is tette : de küszült, hogy igazi malaczt dugott a szüre alá, azt visította. — Azt hiszem, hogy X. úrnak is az *igazi malacz* van a szüre alatt.

= (Szép dicséret.) — Már az igaz, hogy ez a Cse-refendyné *derék egy asszony*; — hanem az ura is az.

= Egy hetvenkedő széltoló uracs találkozik egy hölgyekkel teljes társaságban valami úriemberrel.

— Nini. Nekem úgy tetszik, hogy én kegyeddal már találkoztam valahol, több ízben pedig.

— Az meglehet.

— Olyan ismerős az arca. Nincs kegyed valami bureauban?

— De igenis : *Zalogházi pénztárnok* vagyok, ott sokszor láthatott kegyed.

= Hát, hogy tetszett az új opera?

— Olyan *hidegen* hagyta biz az a közönséget, hogy mind *náthát* kaptunk bele.

= Két részeg megy haza. Egy házban laknak.

— Te Jancsi. Én nem látom sehol a kulcslyukat.

— No hát azért látok én *egyszerre kettőt*.

= Egy apró termetű szerkesztő felől azt kérdező valaki, hogy miért beszél *többszen*?

— Mert ha egyesben szól, *meg sem látják*.

= (Mulatságos sajtóhiba.) Egyik lapban ez áll : „mi által a hadsereg megfosztatnék leghatalmasabb rúgójától, stb. — a szedő azonban megsokallta a két „b“-t a leghatalmasabbnak, s egyiket a rúgónak adta, mire aztán így hangzik a mondat : „a hadsereg megfosztatnék leghatalmasab *brúgójától*“.

= — Hogy mertek önök megint *demonstrálni*?

— Hiszen, kérem alássan, mi mathesist tanulunk, s mindennap halljuk a clarissimétől azt az utasítást : „*demonstret* mihi domine.“ — „Quod fuit demonstrandum.“

= Az elmúlt 1859. év rendkívüliségei közé tartozik az is, hogy nem ötvenkét, hanem ötvenhárom hét volt benne. A ki ez astronomiai csodát hinni nem akarná, számlálja meg az Űstökös mult évfolyamának számait s látni fogja, hogy ez a *heti*-lap ötvenháromszor jelent meg tavál, rendes hétnapos időközökben.

= A magyar köznép, különösen a székely, ismeretes arról, hogy az idegen hangzásu szavakat igen nehezen mondja ki. Így a székely ezt a szót Holomacsek Jaroszlav így szokta kimondani : „*hó* a másik szárazláb“.

R é b u s z.

Ne menj rózsám
A tarlóra,
Gyöngye vagy még
A sarlóra.
Ha megvágod
Ez kezedet,
Né süit nekem
Lagy kenyéret?

Szerkesztői sub rosa.

— Alsó-Szuha. A küldeményt köszönjük, a viszonzás utban van. Sz.-Fehérvár : fordítmányokat bajos adnunk. Zentára. A küldött adomák sok nyelven meg vannak már írva. Miskolczra. Köszönet a küldöttékért; persze hogy több Kappan Tóbiás is van a világon : ez van három; Gúnár Mátyás van kettő, Tyúk, Jérece és Rucza Pannák nagyobb mennyiségben; Pulyka, Fácán és Csirke Feri egynéhány, azután Bagoly Jónás, Pacsirta Kálmán, Kolibri Jenő egy-egy példányban, egy szóval Kakas Márton neve óta annyira elszaporodtak a szárnyas álnevek, hogy a legközelebbi gazdasági tárlaton semmi brahmaputra el nem nyeri előle a dicséző oklevelet. Bécsbe, „Üssed, vágjad egymást,“ nem volna most

helyes ötlet; nem kell ráfogni a magyarra az egyetnemértést; az nem üti most egymást. Ádám első álma, használható. Sz.U-ra. Zsákban macskák nem vétetnek. Üszögös kalászkok, jók. Hymnusz a banknótához. Jó az, és igaz is; de betörök érte a fejed! Pest. F. adomái jók. Laniger nem adható. A kísértet, inkább néplapba való. Pödri Zsiga, csak folytassa tovább. Korógyra. A küldemény használtatik. Kolibri Jenő ujabban megint jól fűjja. Ylahim és Radavit. Előbb látni akarjuk. Csacsiska és társa nem adható. Szarka Mátyás (ecce, megint madár!) ujjabb küldeménye nem válik be. Rugott csillagok adhatók. Sz. K. Bécsben : köszönjük, mind használható.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)